

139.zsoltár

(Megvizsgálj Uram...)

Török L.

1.(...) Meg - vizs - gálsz U - ram, Oly jól is - mersz en - gem,
Látsz, ha sűr - gök for - gok, vagy á - gyam - ban fek - szem.
Gon - do - la - ta - im mind is - me - red, félt - ve vi - gyá - zod lép - te - met.
Kö - rül - ő - lelsz lát - ha - tat - lan, e - rős ke - zed raj - tam van!

2. Te tudod már a szót, mi szólna ajkamon,
Ez oly csodálatos, hogy fel sem foghatom!
Lelked elől el nem bújhatok, színed elől el nem futhatok!
Fönn az égen, s lenn a holtak országában – Te ott vagy!

3. Ha hajnal szárnyain szállnék mint a szél,
A széles óceán túlsó felén,
Ott is a Te utad vezetne, úgy simulnék a kezedbe...
Nap vagy éj, az Neked mindegy, szemed csak rám – tekinthet!

4. Te formáltad testem, húst, s a csontokat,
Az anyaöl rejtekében szótted a sorsomat.
Míg rejtve lebegtem formátlan, napjaim írtad sorjában.
Hogy így formált meg bölcs hatalmad, áldalak ezért – csodállak!

5. Gondolatod oly mély, száma temérdek!
Mérhetetlenül több, mint amit megérttek.
Ha számolom egész életemben, akkor is csak épp, hogy elkezdtem...
Lásd meg, mi van a szívem mélyén, tarts meg engem – szívedben!